

De bijzondere zaak van...

Bernard ter Haar: de vissersblokkade

Advocaten ontmoeten kleurrijke personen en komen in bizarre situaties terecht. Bijna iedereen kent wel bijzondere voorvallen die tot nadenken stemmen of gewoon vermakelijk zijn. Bernard ter Haar voerde voor de gemeente Amsterdam een kort geding tegen boze Noordzee-vissers die de haven van IJmuiden blokkeerden.

Jan Pieter Nepveu
freelance journalist

Advocaat en boze vissers

Foto: Willy Slingerland

Bernard ter Haar: 'Een half uur hadden we de illusie van een profijtelijke uitspraak'

Donderdag 1 maart verliep voor Bernard ter Haar (43) bovenal hectisch. In het kantoor van gemeenteadvocaat Nauta Dutilh aan de Amsterdamse Zuidas rinkelde rond lunchtijd de telefoon. Het was het Gemeentelijk Havenbedrijf, dat een kort geding wilde aanspannen tegen actievoerende vissers die bij IJmuiden het scheepvaartverkeer onmogelijk maakten. Ter Haar nam het kort geding op zich. Inhoudelijk was de zaak volgens hem vrij simpel.

'Het laten opheffen van zo'n blokkade is op zichzelf geen hogere wiskunde, het is meer de hectiek, snel snel snel, en de logistiek.' Toen hij om te beginnen met spoed een tijdstip wilde afspreken bij de president van de rechtbank in Haarlem, bleken alle magistraten op de 'spreekwoordelijke hei' te zitten. Wel was er een griffier genegen tot het treffen van noodmaatregelen, zodat het geding toch diezelfde dag nog kon doorgaan.

Omdat de blokkade voortkwam uit wilde acties, had het geen zin om de vakbonden te dagvaarden. Ter Haar moest 58 afzonderlijke vissers traceren en was blij dat hij dat kon overlaten aan twee juristes van het procederende Havenbedrijf. 'Het heeft hun de nodige hoofdbrekens gekost om de namen

van de vissers te weten komen, welke boten het waren, en waar ze waren gevestigd.'

Rond vijven, een uurtje voordat het kort geding zou beginnen, werd de zaak 'penibel'. De tijd begon te dringen. Nog steeds was er geen deugdelijke lijst van deelnemende vissers. Het geding werd uitgesteld tot half negen.

Om zes uur kon de dagvaarding dan toch eindelijk gemaaild worden naar de deurwaarder, die 'op een holletje' naar de haven ging en daar op een klaarliggend bootje stapte. Maar de vissers maakten het hem onmogelijk zijn werk te doen. Ze lieten hem niet over hun schepen lopen en weigerden de dagvaardingen in ontvangst te nemen. In dit tempo zou de deurwaarder om vier uur 's nachts nog steeds in IJmuiden bezig zijn.

Om kwart over acht arriveerde Ter Haar zelf bij de rechtbank in Haarlem. 'Daar kreeg ik het toch wel benauwd, want de deurwaarder was nog niet terug en om half negen zou het kort geding beginnen.' De president, die wel begreep dat het uitbrengen van de dagvaardingen lang duurde, was bereid nog eventjes te wachten. Om kwart voor negen kwam de deurwaarder naar de rechtbank. In totaal had hij drie dagvaardingen uitgereikt.

Ter Haar begon serieus aan een snelle afloop te twijfelen, toen er opeens een advocaat de advocatenkamer binnen trad en verklaarde op te treden namens de vissers. 'Een plezierige mededeling', aldus Ter Haar. Het kort geding begon om kwart over negen, maar werd meteen een kwartier geschorst om de zojuist verwelkomde advocaat de gelegenheid te geven de dagvaarding te lezen en met zijn cliënten te overleggen. Om half tien werd het kort geding hervat. De meningen waren snel duidelijk, en om tien uur wees de rechter vonnis. De blokkade moest opgeheven worden op straffe van een dwangsom van 25 duizend gulden per uur per schip.

Om half elf stond het vonnis op papier. De deurwaarder reed meteen weer richting IJmuiden, maar voordat hij aankwam, bereikten de vissers en staatssecretaris Faber in Den Haag een akkoord. De blokkades werden daarmee dadelijk beëindigd en de deurwaarder mocht naar huis. Ter Haar is blij dat het vonnis net even wat eerder geweest was.

Hij lacht. 'We hebben een half uur tenminste de illusie gehad dat we een profijtelijke uitspraak hadden.'

n